

Universiteit
Leiden
The Netherlands

Commentaar artikelen 42-44 WW

Heerma van Voss, G.J.J.; Pennings, F.J.L.

Citation

Heerma van Voss, G. J. J., & Pennings, F. J. L. (2010). Commentaar artikelen 42-44 WW. In *Tekst & Commentaar Socialezekerheidsrecht* (pp. 145-160). Deventer: Kluwer. Retrieved from <https://hdl.handle.net/1887/16430>

Version: Not Applicable (or Unknown)

License: [Leiden University Non-exclusive license](#)

Downloaded from: <https://hdl.handle.net/1887/16430>

Note: To cite this publication please use the final published version (if applicable).

Artikel 41a. *Vervallen.*§ 4. *De duur van de uitkering*

[Duur van de uitkering]

Artikel 42. — 1. De uitkeringsduur is drie maanden, te rekenen vanaf de eerste dag waarop het recht op uitkering is ontstaan.

— 2. Indien de werknemer:

a. aantoonde in de periode van vijf kalenderjaren onmiddellijk voorafgaande aan het kalenderjaar waarin zijn eerste werkloosheidsdag is gelegen, in tenminste vier kalenderjaren over 52 of meer dagen per kalenderjaar loon te hebben ontvangen; of

b. onmiddellijk voorafgaande aan of op zijn eerste dag van werkloosheid recht heeft op een uitkering op grond van een wet als genoemd in artikel 19, eerste lid, onderdeel b, c, of d;

wordt de uitkeringsduur verlengd met een maand voor ieder volledig kalenderjaar dat het arbeidsverleden de duur van drie kalenderjaren overstijgt, met dien verstande dat de totale uitkeringsduur maximaal 38 maanden bedraagt.

— 3. Bij het vaststellen van de uitkeringsduur op grond van het eerste en tweede lid blijven perioden waarin recht op uitkering bestaat op grond van artikel 18, eerste lid, buiten beschouwing.

— 4. Het arbeidsverleden, bedoeld in het tweede lid, wordt berekend door samentelling van:

a. het aantal kalenderjaren, vanaf en met inbegrip van 1998 tot en met het kalenderjaar onmiddellijk voorafgaande aan het kalenderjaar waarin zijn eerste werkloosheidsdag is gelegen, waarover de werknemer over 52 of meer dagen loon heeft ontvangen; en

b. het aantal kalenderjaren vanaf en met inbegrip van het kalenderjaar waarin de werknemer zijn 18e verjaardag bereikte tot 1998.

— 5. Een kalenderjaar wordt in aanmerking genomen bij de berekening, bedoeld in het vierde lid, onderdeel a, indien volgens de informatie, bedoeld in artikel 33d van de Wet structuur uitvoeringsorganisatie werk en inkomen, de werknemer in dat kalenderjaar over 52 of meer dagen loon heeft ontvangen.

1. Algemeen. Dit artikel regelt de duur van de WW-uitkering. Vanaf 1995 kende de WW twee verschillende uitkeringen, de loongerelateerde en de kortdurende uitkering. De kortdurende uitkering duurde maximaal zes maanden, de loongerelateerde uitkering kon in duur variëren van zes maanden tot vijf jaar. Tot 11 augustus 2003 had de werknemer die recht had op een loongerelateerde uitkering aansluitend recht op een vervolguitkering die, afhankelijk van de leeftijd van de werknemer, maximaal drieënhalf jaar duurde. Bij wet van 19 december 2003 (Stb. 2003, 547) is de vervolguitkering afgeschaft. *Eén soort uitkering.* Sinds 1 oktober 2006 kent de WW alleen nog de loongerelateerde uitkering. De duur van deze uitkering varieert van 3 tot 38 maanden. Hierbij moet onderscheid worden gemaakt tussen de basisuitkering en de verlengde uitkering.

2. Basisuitkering (lid 1). Om voor een basisuitkering in aanmerking te komen, moet de werknemer voldoen aan de wekeneis (art. 17). Dit betekent dat de werknemer

in de laatste 36 weken in 26 weken moet hebben gewerkt. De basisuitkering duurt maximaal drie maanden. Het bekorten van de duur van de basisuitkering, ten opzichte van de kortdurende uitkering, maar ook de verhoging tot 75% van het dagloon, dienen ertoe de activerende werking van de WW te versterken. Het moet werknemers prikkelen om actief en voortvarend op zoek te gaan naar werk.

3. Verlengde uitkering (lid 2). Als de werknemer in de periode van vijf kalenderjaren onmiddellijk voorafgaande aan het jaar waarin zijn eerste werkloosheidsdag is gelegen, in minimaal vier kalenderjaren over 52 of meer dagen per jaar loon heeft ontvangen, voldoet hij aan de jareneis. In dat geval wordt de uitkering verlengd met een maand voor ieder volledig kalenderjaar dat het arbeidsverleden de duur van drie kalenderjaren overstijgt, tot een maximum van 38 maanden.

4. Vorstwerkloosheid (lid 3). Bij het vaststellen van de uitkeringsduur op grond van het eerste en tweede lid blijven perioden waarin recht op uitkering bestaat in geval van vorstwerkloosheid op grond van art. 18, lid 1, buiten beschouwing. Deze bepaling is het voormalig vierde lid van art. 18, maar omdat het betrekking heeft op het vaststellen van de duur van de uitkering heeft de wetgever ervoor gekozen het bij art. 42 onder te brengen.

5. Berekening van het arbeidsverleden (lid 4). Sinds 1 januari 2005 komt bij de vaststelling van de duur van de WW-uitkering een groter wordende betekenis toe aan het feitelijke arbeidsverleden van de werknemer. Het arbeidsverleden wordt vastgesteld door samentelling van het aantal kalenderjaren waarin over 52 of meer dagen loon is ontvangen vanaf 1998 tot en met het kalenderjaar voorafgaande aan het jaar waarin de eerste werkloosheidsdag is gelegen (feitelijk arbeidsverleden) en het aantal kalenderjaren vanaf en met inbegrip van het jaar waarin de werknemer zijn 18e verjaardag bereikte tot aan 1998 (fictief arbeidsverleden). Deze manier van berekenen heeft tot gevolg dat de invloed van het feitelijke arbeidsverleden ieder jaar toeneemt. Vanaf 2040 zal alleen het feitelijke arbeidsverleden nog bepalend zijn voor de duur van de WW-uitkering. *Voorstel SER*. Voor de berekening van het arbeidsverleden is het aantal uren dat een werknemer op een dag heeft gewerkt niet van belang. Om de verhouding tussen enerzijds de duur van het arbeidsverleden en anderzijds de duur van de uitkering te verstevigen, heeft de SER voorgesteld om aan de eis van minimaal 52 dagen de eis van 200 arbeidsuren per jaar toe te voegen (Advies toekomstbestendigheid Werkloosheidswet, nr. 2005/05, p. 76). Omdat dit voorstel niet zou leiden tot een structurele besparing, maar wel uitvoeringskosten met zich brengt, heeft de wetgever hiervan afgezien. *Jurisprudentie*. In het verlengde van eerdere uitspraken (vgl. CRvB 23 februari 1999, RSV 1999/119, USZ 1999/93; CRvB 29 oktober 1991, RSV 1992/101), is de Centrale Raad van Beroep van oordeel dat de tekst van art. 42 lid 4 van de WW geen ruimte biedt om bij de vaststelling van de duur van het arbeidsverleden (mede) rekening te houden met het tijdvak gedurende hetwelk betrokkene, voor het jaar waarin hij de 18-jarige leeftijd bereikte, daadwerkelijk in dienstbetrekking is geweest. Vanwege de keuze voor een systeem met een deels fictief arbeidsverleden was het noodzakelijk een tijdstip te bepalen waarop het arbeidsverleden fictief aanvangt. De CRvB is niet tot het oordeel kunnen komen dat de door de wetgever gemaakte keuzes niet zijn gebaseerd op redelijke en objectieve gronden, in verband waarmee niet kan worden gesproken van (verboden) discriminatie (CRvB 21 augustus 2002, RSV 2002/259, LJN: AE8114). Een jaar waarin geen reëel loon is betaald, maar men alleen op de loonlijst stond voor een ziektekostenverzekering telt niet mee (CRvB 21 januari 1999, USZ 1999/75). Als beleid van het UWV geldt dat de loonbetaling wordt toegerekend aan de dagen waarop die betaling betrekking

heeft. Dit brengt mee dat vakantiedagen die in het daaropvolgende jaar zijn betaald aan de loondagen van het eerdere jaar moeten worden toegerekend. Indien hierdoor het totaal aantal loondagen op 52 uitkomt, dient het betreffende jaar voor het arbeidsverleden te worden meegeteld (CRvB 5 maart 2008, USZ 2008/120, LJN BC6718).

6. Arbeidsverledenbeschikking (lid 5 en 6). Om te voorkomen dat discussie ontstaat over de vraag of een werknemer voldoet aan de 52 loondageneis, is de arbeidsverledenbeschikking geïntroduceerd. Deze is geregeld in art. 83i Wet structuur uitvoeringsorganisatie werk en inkomen. Als uit deze beschikking blijkt (lid 5) dat de werknemer in dat kalenderjaar over 52 dagen of meer loon heeft ontvangen of indien de werknemer aantoont (lid 6) dat hij in het betreffende kalenderjaar over 52 of meer dagen loon heeft ontvangen, wordt het kalenderjaar in aanmerking genomen bij de berekening van het arbeidsverleden. *Artikel 42a van toepassing.* In het zesde lid wordt art. 42a van overeenkomstige toepassing verklaard. Dit geldt voor de gehele periode waarover het feitelijke arbeidsverleden wordt vastgesteld.

7. Overgangsrecht. De wijziging van de voorwaarden met betrekking tot de duur van de uitkering is alleen van toepassing op personen van wie de eerste werkloosheidsdag gelegen is op of na de datum van inwerkingtreding van de Wet wijziging WW-stelsel (1 oktober 2006). Op dat moment reeds bestaande uitkeringsrechten worden dus niet aangetast.

[Gelijkstelling met dagen waarover loon is ontvangen]

Artikel 42a. — 1. Voor de toepassing van artikel 42 worden met dagen waarover loon is ontvangen, gelijkgesteld:

a. dagen waarover recht bestond op een uitkering die naar aard en strekking overeenkomt met een uitkering op grond van de Wet werk en inkomen naar arbeidsvermogen of met een uitkering op grond van de Wet op de arbeidsongeschiktheidsverzekering voorzover de uitkering wordt toegekend naar een arbeidsongeschiktheid van ten minste 80% respectievelijk wordt toegekend over periodes waarin de persoon slechts in staat is om met arbeid ten hoogste 20% te verdienen van het maatmaninkomen, bedoeld in artikel 1 van eerstgenoemde wet;

b. dagen waarover een persoon een uitkering ontvangt op grond van hoofdstuk III van de Wet arbeidsongeschiktheidsvoorziening militairen, berekend naar een arbeidsongeschiktheid van ten minste 80% of een toelage op grond van dat hoofdstuk, die al dan niet vermeerderd met de arbeidsongeschiktheidsuitkering 70% of meer bedraagt van het dagloon, waarnaar de arbeidsongeschiktheidsuitkering is of zou zijn berekend.

— 2. Voor de toepassing van artikel 42 worden niet reeds in aanmerking genomen kalenderjaren waarin een persoon recht heeft op kinderbijslag op grond van artikel 7 van de Algemene Kinderbijslagwet of een andere gezinsbijslag als bedoeld in artikel 4, eerste lid, onderdeel h, van verordening (EG) nr. 1408/71 van de Raad van de Europese Gemeenschap van 14 juni 1971 betreffende de toepassing van socialezekerheidsregelingen op werknemers en zelfstandigen, alsmede op hun gezinsleden, die zich binnen de Gemeenschap verplaatsen (PbEG L 149) voor een tot zijn huishouden behorend kind dat bij de aanvang van dat kalenderjaar de leeftijd van vijf jaar niet heeft bereikt, voor de helft gelijkgesteld met kalenderjaren waarin over 52 of meer dagen loon is ontvangen.

De in de eerste zin bedoelde persoon wordt aangemerkt als verzorgend persoon.

— 3. Voor de toepassing van artikel 42 worden niet reeds in aanmerking genomen kalenderjaren vanaf en met in begrip van een bij ministeriële regeling nader te bepalen kalenderjaar, waarin een persoon inkomsten ontvangt voor het verlenen van zorg op grond van een regeling voor persoonsgebonden budget, die is gegrond op artikel 44, eerste lid, onderdeel *b*, van de Algemene Wet Bijzondere Ziektekosten of op artikel 5, eerste lid, van de Wet maatschappelijke ondersteuning of die voldoet aan artikel 14*a* van de Zorgverzekeringswet, voor de helft gelijkgesteld met kalenderjaren waarin over 52 of meer dagen loon is ontvangen, tenzij hij deze inkomsten ontvangt uit arbeid als bedoeld in artikel 6, eerste lid, onderdeel *e*. De eerste zin is uitsluitend van toepassing indien de in de eerste zin bedoelde persoon aantoont dat deze zorgverlening aan deze voorwaarden voldoet of heeft voldaan. Die persoon wordt aangemerkt als verzorgend persoon. Bij ministeriële regeling kunnen nadere regels worden gesteld met betrekking tot de uitvoering van dit lid.

— 4. Het tweede en derde lid vinden geen toepassing indien de verzorgende persoon in een kalenderjaar voor een periode langer dan een half jaar als werknemer in de zin van een wettelijke regeling inzake werkloosheid recht heeft op een uitkering ter zake van werkloosheid of op de loongerelateerde uitkering op grond van hoofdstuk 7 van de Wet werk en inkomen naar arbeidsvermogen.

— 5. Voor de toepassing van het tweede lid wordt onder:

- a. een kind verstaan een eigen, aangehuwd of pleegkind;
- b. een pleegkind verstaan een kind dat als een eigen kind wordt onderhouden en opgevoed.

— 6. Voor de toepassing van artikel 42 worden dagen, tot een maximum van achttien maanden, waarover de werknemer onbetaald verlof heeft genoten, gelijkgesteld met dagen, waarover loon is ontvangen.

— 7. Voor de toepassing van dit artikel en van artikel 42 wordt niet als loon beschouwd een uitkering:

a. op grond van deze wet, met uitzondering van een uitkering op grond van hoofdstuk IV van deze wet;

b. op grond van hoofdstuk 7 van de Wet werk en inkomen naar arbeidsvermogen, met uitzondering van een uitkering aan de persoon die slechts in staat is om met arbeid ten hoogste 20% te verdienen van het maatmaninkomen, bedoeld in artikel 1 van die wet;

c. op grond van de Wet op de arbeidsongeschiktheidsverzekering, berekend naar een arbeidsongeschiktheid van minder dan 80%; of

d. die naar aard en strekking overeenkomt met een uitkering als bedoeld in onderdeel *a*, *b* of *c*.

— 8. Bij algemene maatregel van bestuur kunnen regels worden gesteld:

a. ter vaststelling van het aantal dagen waarover loon is ontvangen, bedoeld in artikel 42;

b. op grond waarvan voor het bepalen van het aantal van 52 dagen, bedoeld in artikel 42 dagen waarover, anders dan bedoeld in het zesde lid, geen loon is ontvangen, worden gelijkgesteld met dagen waarover loon is ontvangen.

1. Algemeen. In dit artikel worden nadere regels gesteld omtrent het vaststellen van loondagen. Deze regeling komt inhoudelijk overeen met het voormalige art. 17*b*, maar omdat de arbeidsverledeneis niet langer wordt gesteld voor het ontstaan van het recht

op een WW-uitkering en wel van belang is voor het bepalen van de duur van de uitkering, lag verplaatsing van het artikel voor de hand.

2. Gelijktelling (lid 1). Voor de vaststelling of is voldaan aan de arbeidsverledeneis, worden dagen waarover loon is ontvangen gelijkgesteld met dagen waarover recht bestond op een uitkering die naar aard en strekking overeenkomt met een uitkering op grond van de WIA of de WAO. Dit geldt alleen voor zover de uitkering wordt toegekend naar een arbeidsongeschiktheid van ten minste 80% of wordt toegekend over perioden waarin de persoon slechts in staat is om met arbeid ten hoogste 20% van het maaninkomen te verdienen.

3. Verzorgingsforfait (lid 2 en 5). Bij de berekening van de jarenis, kunnen perioden waarin de werknemer kinderen heeft verzorgd ook meetellen. Wie in dit geval als kind wordt aangemerkt is uitgewerkt in het vijfde lid van dit artikel. *Wetsgeschiedenis.* Tot 1 januari 2005 werd bij verzorging van een kind jonger dan zes jaar het kalenderjaar geheel meegeteld, bij verzorging van een kind tussen de zes en de twaalf jaar telde het kalenderjaar voor de helft mee. *Beperking.* Met ingang van 1 januari 2005 worden voor de berekening van het feitelijke arbeidsverleden kalenderjaren waarin een persoon een tot zijn huishouden behorend kind tot vijf jaar heeft verzorgd voor de helft meegeteld. Voor de vraag welk kind meetelt wordt aangesloten bij het recht op kinderbijslag. De beperking ten opzichte van de oude regeling houdt verband met de toenemende arbeidsparticipatie van vrouwen met jonge kinderen. *Zelfstandige.* Als een werknemer naast de verzorging van zijn kinderen werkzaam is geweest als zelfstandige, dan is het de vraag of deze jaren kunnen worden betrokken bij de berekening van het arbeidsverleden. Het UWV stelde zich op het standpunt dat de desbetreffende jaren niet voor de hier aan de orde zijnde arbeidsverledeneis in aanmerking kunnen worden genomen, omdat betrokkene in deze jaren niet uitsluitend wegens het verzorgen van kinderen buiten staat was om te voldoen aan het vereiste om over 52 dagen loon te hebben ontvangen. Dat standpunt wordt door de Centrale Raad van Beroep niet onderschreven. De wettekst, die slechts spreekt over kalenderjaren waarin een persoon een tot zijn huishouden behorend kind verzorgt, is duidelijk en stelt niet de eis dat er een causaal verband dient te bestaan tussen het verzorgen van kinderen en het niet kunnen voldoen aan de eis om over 52 dagen loon te hebben ontvangen. Voor een uitleg zoals door het UWV voorgestaan is, volgens de Centrale Raad van Beroep, geen ruimte aanwezig (CRvB 29 december 2004, RSV 2005/96, USZ 2005/101, LJN: AS1911). *Geboortedatum kind.* Omdat in de wettekst wordt gesproken van 'kalenderjaren' acht de Centrale Raad van Beroep het niet aannemelijk dat de verzorging van een pas in de loop van een jaar geboren kind een volledig jaar voor het arbeidsverleden oplevert (CRvB 6 januari 1998, RSV 1998/120, USZ 1998/53).

4. Mantelzorg (lid 3). Mantelzorg is de zorg voor zieken of gehandicapten die in duur en intensiteit een meer gebruikelijke zorg overstijgt en niet in het kader van een hulpverlenend beroep wordt verleend. Meestal is er een sociale relatie tussen de mantelzorger en degene die de zorg ontvangt. *Invoering mantelzorgforfait.* Hoewel de regering in eerste instantie had afgezien van invoering van het mantelzorgforfait, worden op aandringen van de SER en een groot aantal partijen in de Tweede Kamer sinds 1 januari 2007 perioden waarin mantelzorg is verleend onder voorwaarden gelijkgesteld met tijdvakken waarin loon uit arbeid is ontvangen. *Persoonsgebonden budget.* Kalenderjaren waarover een werknemer aantoont dat hij zorg heeft verleend die is betaald uit een persoonsgebonden budget worden voor de helft meegerekend voor het vaststellen van het arbeidsverleden. Daarbij is aansluiting gezocht bij het persoonsgebonden budget omdat

daarmee op basis van een contract en een geïndiceerd budget duidelijk is dat er sprake is van noodzakelijke mantelzorg. *Beoordeling.* Het UWV beoordeelt of het mantelzorgforfait wordt toegekend op het moment dat de betrokkene een aanvraag indient voor een WW-uitkering. *Ministeriële regeling.* In de Regeling mantelzorgforfait WW en Wet WIA (Stcrt. 2006, 130) zijn nadere regels opgenomen betreffende het mantelzorgforfait.

5. Verzorgings- en mantelzorgforfait niet geldig (lid 4). Het verzorgingsforfait en het mantelzorgforfait gelden niet als de verzorgende persoon in een kalenderjaar voor een periode langer dan een half jaar als werknemer in de zin van een wettelijke regeling inzake werkloosheid recht heeft op een uitkering ter zake van werkloosheid. Met betrekking tot kalenderjaren vanaf en met inbegrip van 2007 kan ook geen sprake zijn van arbeidsverledenopbouw met betrekking tot de WW als gevolg van toepassing van het verzorgings- of mantelzorgforfait als de werknemer over dat kalenderjaar gedurende een half jaar recht heeft gehad op een uitkering op grond van de loongerelateerde uitkering van de WGA-uitkering.

6. Onbetaald verlof (lid 6). De periode waarover de werknemer onbetaald verlof heeft genoten wordt gelijkgesteld met dagen waarover loon is ontvangen.

7. Geen gelijkstelling (lid 7). De dagen waarover een uitkering, genoemd in de onderdelen a, b en c van dit lid, wordt ontvangen worden niet gezien als loondagen. Daarnaast regelt onderdeel d dat ook uitkeringen die niet zijn aan te merken als een WW-uitkering, als uitkering op grond van hoofdstuk 7 van de Wet WIA of als uitkering op grond van de WAO, maar feitelijk naar aard en strekking hiermee overeenkomen, niet als loon wordt beschouwd. Dit betekent dat dagen waarover dergelijke uitkeringen worden verstrekt niet gezien worden als loondagen en daarmee dus ook niet meetellen voor de jarenis. *Uitzonderingen.* Van deze regel worden uitgezonderd een WAO-uitkering berekend naar een arbeidsongeschiktheid van meer dan 80% en een Wet WIA-uitkering aan een persoon die slechts in staat is om met arbeid ten hoogste 20% te verdienen van het maatmaninkomen, bedoeld in art. 1 van die wet. Met dit laatste wordt bedoeld de werknemer die een WGA-uitkering ontvangt omdat hij volledig maar niet duurzaam arbeidsongeschikt is.

[Verlenging uitkeringsduur bij nieuw recht op uitkering]

Artikel 42b. — 1. Indien het recht op uitkering geheel of gedeeltelijk is geëindigd en vervolgens een nieuw recht op uitkering is ontstaan, zonder dat aan de voorwaarde, bedoeld in artikel 42, tweede lid, wordt voldaan, wordt met inachtneming van het tweede lid, de duur van dat nieuwe recht verlengd met de duur van de verlengde uitkering, bedoeld in artikel 42, tweede lid, van het eerdere recht voorzover de werknemer hierover geen uitkering heeft ontvangen als gevolg van de eindiging van dat eerdere recht.

— 2. Het eerste lid vindt geen toepassing voorzover het eerdere recht geheel of gedeeltelijk was geëindigd op grond van artikel 20, eerste lid, onderdeel a, b, c of d, en op grond van artikel 21 niet voor herleving in aanmerking zou zijn gekomen wegens het overschrijden van de in laatstgenoemd artikel bedoelde termijnen.

1. Betekenis. Dit artikel regelt de vaststelling van de duur van de WW-uitkering als er een nieuw recht op uitkering ontstaat na een gehele of gedeeltelijke eindiging van een eerder recht, terwijl er met betrekking tot het nieuwe recht niet voldaan is aan de voorwaarde om in aanmerking te komen voor een verlenging van de uitkering op grond

van lid 2 van art. 42. In deze situatie wordt het nieuwe recht op een WW-uitkering verlengd met de duur van de verlengde uitkering van het eerdere recht. Het nieuwe recht wordt alleen verlengd met de resterende duur van het eerdere recht, voor zover de werknemer hierover geen uitkering heeft ontvangen.

[Uitbreiding begrip werknemer]

Artikel 42c. — 1. De persoon die op de dag, onmiddellijk voorafgaande aan de eerste dag van werkloosheid, werknemer in de zin van deze wet was, wordt voor de toepassing van de artikelen 42 en 42a als werknemer in de zin van deze wet beschouwd gedurende de periode waarin hij:

a. voor 1 januari 1987 als werknemer in de zin van de Werkloosheidswet of de Wet Werkloosheidsvoorziening zoals die wetten luiden op 31 december 1986 in dienstbetrekking heeft gestaan dan wel zijn militaire dienstplicht of in plaats daarvan vervangende dienst heeft vervuld;

b. vanaf 1 januari 1987 een arbeidsverhouding had ter zake waarvan hem door het Rijk invaliditeitspensioen was verzekerd.

— 2. Ten aanzien van de persoon, bedoeld in artikel 17c, vierde lid, is het eerste lid, onderdeel a, van overeenkomstige toepassing.

Algemeen. In dit artikel wordt het overgangsrecht per 1 januari 1987 geregeld voor de toetsing aan de arbeidsverledeneis van de Werkloosheidswet voor bepaalde groepen personen. Lid 1 regelt de gelijkstelling van gewerkte weken en weken waarin men in militaire dienst was of in plaats daarvan vervangende dienstplicht heeft vervuld van voor 1 januari 1987 als weken waarin de persoon wordt beschouwd als werknemer in de zin van deze wet. Ingevolge lid 2 is het vierde lid van art. 17c WW van overeenkomstige toepassing.

[Uitkeringsduur na herleving]

Artikel 43. — 1. Telkens nadat het recht op uitkering na gehele eindiging van dat recht is herleefd op grond van artikel 21, eindigt de uitkering zoveel later dan de in artikel 42, eerste, tweede en derde lid, bedoelde periode als de periode tussen de eindiging en herleving van het recht op uitkering heeft geduurd.

— 2. Voor de persoon, bedoeld in artikel 29, tweede lid, onderdeel d, aanhef en onder 1°, van de Ziektewet die eerder dan de eerste dag van de veertiende week van de ongeschiktheid tot het verrichten van zijn arbeid een uitkering ontvangt op grond van die wet wordt voor de vaststelling van de periode tussen de eindiging en de herleving van het recht op uitkering, de periode waarin het ziekgeld wordt uitbetaald tijdens de eerste 13 weken van ongeschiktheid tot het verrichten van zijn arbeid, buiten beschouwing gelaten.

— 3. Voor de persoon, bedoeld in artikel 29, tweede lid, onderdeel e of f, van de Ziektewet worden voor de vaststelling van de periode tussen de eindiging en de herleving van het recht op uitkering, telkens nadat het recht op uitkering geheel is geëindigd wegens ziekte, de eerste dertien weken waarin de persoon een uitkering ontvangt op grond van de Ziektewet buiten beschouwing gelaten.

— 4. Voor de bepaling van de periode van dertien weken bedoeld in het derde lid, worden perioden waarover een uitkering op grond van de Ziektewet

wordt ontvangen samengeteld, indien zij elkaar met een onderbreking van minder dan vier weken opvolgen.

— 5. Artikel 19, tweede lid, is van toepassing op het tweede tot en met vierde lid.

1. Algemeen. Onder omstandigheden kan een recht op uitkering dat is geëindigd herleven. Herleving heeft plaats bij het herkrijgen van de hoedanigheid van werknemer, een nieuw geval van werkloosheid of het wegvallen van een uitsluitingsgrond. In veel gevallen is niet aan alle voorwaarden voor het ontstaan van een nieuw recht op uitkering voldaan. Om de werknemer toch enige inkomensbescherming te bieden, mag hij in dat geval het ongebruikte gedeelte van het vroegere recht op uitkering alsnog benutten. *Hoofregel.* Het eerste lid van dit artikel bevat de hoofregel omtrent de bepaling van de uitkeringsduur na herleving van de WW-uitkering. De hoofregel is dat indien herleving van het recht op uitkering heeft plaatsgevonden na volledige beëindiging van dat recht, de uitkeringsperiode wordt verlengd met de periode van onderbreking. *Uitzondering.* Bij de Wet wijziging WW-stelsel is de uitzondering die op de hoofregel werd gemaakt (in het oude tweede lid) komen te vervallen (Stb. 2006, 303). De uitzondering betrof de situatie dat het recht op uitkering was geëindigd wegens ziekte. In dat geval zou bij herleving van dat recht de uitkeringsduur niet verlengd worden met de periode van ziekte indien deze korter had geduurd dan drie maanden. Deze uitzondering werd geacht overbodig te zijn nu de zieke werkloze tijdens de eerste dertien weken van ziekte een uitkering op grond van de WW blijft ontvangen. Bij nader inzien is gebleken dat toch niet volstaan kan worden met de hoofregel wat betreft de zieke werkloze en ziekte als gevolg van zwangerschap, bevalling of orgaandonatie. Voor deze groepen is bij de invoering van de Verzamelwet sociale verzekeringen 2007 alsnog een uitzondering opgenomen in de vorm van een tweede en derde lid (Kamerstukken II, 30 682 nr. 6).

2. Werkhervatting (lid 1). Als een werknemer gedurende de uitkering het werk hervat, eindigt het recht op een uitkering. Als de werknemer na afloop van het werk opnieuw in aanmerking wil komen voor een uitkering zal hij vaak wel voldoen aan de wekeneis, maar niet aan de jareneis, zodat hij geen recht heeft op een verlengde uitkering. Om te voorkomen dat werkherhvatting voor een werknemer ongunstig uitpakt, wordt de uitkeringsperiode verlengd met de periode van onderbreking. Dit opschuiven van het eindtijdstip heeft alleen plaats als het recht op uitkering geheel geëindigd is (CR-vB 23 maart 1999, RSV 1999/182, USZ 1999/139).

3. Zieke werkloze (lid 2). Met de Wet wijziging WW-sel (Stb. 2006, 303) is geregeld dat met ingang van 1 mei 2007 de werkloze met een WW-uitkering tijdens de eerste dertien weken van ziekte een WW-uitkering blijft ontvangen. Voor de wetswijziging hadden werklozen met een WW-uitkering bij ziekte recht op een ZW-uitkering. De WW-uitkering werd in dat geval beëindigd. Nadat de werkloze was hersteld, eindigde de ZW-uitkering en herleefde de WW-uitkering. Het laten doorlopen van de WW-uitkering bij korte periodes van ziekte leidt tot besparing van de uitvoeringskosten. *Ziekengeldperiode buiten beschouwing.* De situatie kan zich voordoen dat een zieke werkloze toch al tijdens de eerste dertien weken van ziekte een ZW-uitkering ontvangt. Om te regelen dat het gedeelte van die periode van dertien weken dat hij geen WW-uitkering, maar ziekengeld ontvangt, buiten beschouwing blijft bij de herleving van de uitkering, was het nodig een extra bepaling aan art. 43 toe te voegen. Indien de zieke werkloze tijdens de eerste dertien weken van ziekte ziekengeld krijgt en geen WW-uitkering ontvangt, is het tweede lid van toepassing en wordt deze periode bij de

bepaling van de uitkeringsduur na herleving van de WW-uitkering, buiten beschouwing wordt gelaten.

4. Zwangerschap, bevalling of orgaandonatie (lid 3). Op werklozen die ziek zijn als gevolg van zwangerschap of bevalling dan wel als gevolg van orgaandonatie, is de hoofdregel van het eerste lid niet van toepassing. Deze groep werklozen heeft sinds 1 mei 2007 recht op een ZW-uitkering van 100% van hun dagloon. Dat betekent dat zij in de eerste dertien weken ziekingeld in plaats van een WW-uitkering ontvangen. Hierdoor is het noodzakelijk dat voor deze groep de in het oude tweede lid van art. 43 geregelde uitzondering weer in het leven wordt geroepen. *Jurisprudentie.* Hoewel de regering een aantal jaren geleden van mening was dat het oude tweede lid van art. 43 op gespannen voet stond met het VN-Verdrag inzake de uitbanning van alle vormen van discriminatie van vrouwen, is deze groep, in de lijn van jurisprudentie van de Centrale Raad van Beroep, ook in de nieuwe wetgeving uitgezonderd. Als een vrouw aansluitend aan haar bevallingsverlof arbeidsongeschikt is ten gevolge van haar zwangerschap en uit dien hoofde aanspraak maakt op ziekingeld, wordt zij bij het in aanmerking nemen van deze tijdvakken van ziekte bij de vaststelling van haar WW-rechten niet anders of nadeliger behandeld dan iedere andere ZW-verzekerde (vgl. CRvB 6 juni 2003, RSV 2003/208, LJN: AI1035). De uitkeringsduur WW wordt slechts met dergelijke tijdvakken verlengd voor zover deze langer duren dan drie maanden. Ook in HvJ EG 30 juni 1998 (Mary Brown) wordt een tijdvak van ziekte ten gevolge van zwangerschap of bevalling na afloop van het bevallingsverlof als een 'normale' ziekteperiode beschouwd (CRvB 9 juli 2004, RSV 2004/300, USZ 2004/259, LJN: AQ6577).

5. Samentelling (lid 4). Deze samentellingsregel is in het leven geroepen om de onbillijke situatie te voorkomen dat bij iemand die regelmatig uitvalt (met korte onderbrekingen) wegens ziekte steeds opnieuw de eerste dertien weken van ziekte buiten beschouwing worden gelaten bij herleving van de WW. Het is niet nodig om dit lid ook van toepassing te laten zijn op het tweede lid, omdat de maximale periode van betaling van ziekingeld in de periode bedoeld in het tweede lid immers dertien weken betreft, waardoor er zich geen onbillijke situaties kunnen voordoen die door de samentellingsregel worden voorkomen.

6. Art. 19 lid 2 (lid 5). In art. 19 lid 2 wordt bepaald wanneer het niet betalen van een ZW-uitkering moet worden gelijkgesteld met het ontvangen van een ZW-uitkering. Dit is van toepassing op het tweede tot en met vierde lid.

7. Overgangsrecht. De wijzigingen met betrekking tot de duur van de herleeftde uitkering zijn alleen van toepassing op werknemers van wie de eerste werkloosheidsdag gelegen is op of na de datum van inwerkingtreding van de Wet wijziging WW-stelsel (1 oktober 2006). Dit om te voorkomen dat deze wetswijzigingen nadelige gevolgen hebben voor werknemers die het werk hervatten. De overgangsbepaling zal na vijf jaar vervallen.

§ 5. Hoogte van de uitkering

[Uitkering berekend naar dagloon]

Artikel 44. De uitkering op grond van dit hoofdstuk wordt berekend naar het dagloon.

1. Algemeen. Voor 1 oktober 2006 kende de WW nog twee verschillende uitkeringen, de loongerelateerde en de kortdurende uitkering. De hoogte van de loongerelateerde uitkering bedroeg 70% van het dagloon van de betrokken werknemer en de kortdurende uitkering bedroeg 70% van het minimumloon of van het dagloon als het dagloon lager was dan het minimumloon. Vanaf 1 oktober 2006 kent de WW nog maar één uitkering, waarbij onderscheid wordt gemaakt tussen de basisuitkering en de verlengde uitkering.

2. Hoogte uitkering. De hoogte van de uitkering bedraagt de eerste twee maanden 75% van het dagloon en daarna 70% van dat loon (art. 47). Dit betekent dat de uitkering ten opzichte van de loongerelateerde uitkering 5 procentpunten hoger is dan voorheen. Doordat de basisuitkering gebaseerd is op het dagloon en niet op het minimumloon, biedt de uitkering gedurende een korte periode een hoger inkomen. De verlaging van de uitkering na twee maanden levert een extra financiële prikkel op om actief op zoek te gaan naar een baan. *Gedeeltelijke werkloosheid.* In geval van gedeeltelijke werkloosheid wordt de uitkering evenredig verlaagd.

3. Dagloon. Het begrip dagloon is uitgewerkt in art. 45. Daarnaast zijn nadere regels opgenomen in het Besluit dagloonregels werknemersverzekeringen.

4. Overgangsrecht. De wijziging van de polisvoorwaarden met betrekking tot de hoogte van de uitkering is alleen van toepassing op personen van wie de eerste werkloosheidsdag gelegen is op of na de datum van inwerkingtreding van de Wet wijziging WW-stelsel (1 oktober 2006). Bestaande uitkeringsrechten zullen dus niet worden aangetast.

[Begrip dagloon]

Artikel 45. — 1. Voor de berekening van de uitkering waarop op grond van dit hoofdstuk recht bestaat wordt als dagloon beschouwd 1/261 deel van het loon dat de werknemer in de periode van één jaar, die eindigt op de laatste dag van het aangiftetijdvak voorafgaande aan het aangiftetijdvak waarin het arbeidsurenverlies, bedoeld in artikel 16, eerste lid, is ingetreden, verdiende, doch ten hoogste het bedrag, bedoeld in artikel 17, eerste lid, van de Wet financiering sociale verzekeringen, met betrekking tot een loontijdvak van een dag.

— 2. Bij of krachtens algemene maatregel van bestuur worden ten aanzien van de vaststelling van het dagloon, bedoeld in het eerste lid, en de herziening ervan nadere en zo nodig afwijkende regels gesteld.

1. Algemeen. In het eerste lid van art. 45 wordt de definitie van dagloon gegeven. Bij dagloon wordt het loon van de werknemer dat hij door werkloosheid derft herberekend naar een bedrag per dag. Bij deze herberekening wordt ingevolge het eerste lid uitgegaan van 1/261 deel van het laatst verdiende loon van de werknemer, met het maximum zoals neergelegd in art. 17 lid 1 Wet financiering sociale verzekeringen. Ingevolge het tweede lid kunnen bij of krachtens AMvB ten aanzien van de vaststelling van het dagloon als bedoeld in het eerste lid en de herziening ervan, nadere en zonnodig afwijkende regels worden gesteld. Deze regels zijn neergelegd in het Besluit dagloonregels werknemersverzekeringen, Besluit van 8 oktober 2005, Stb. 2005, 546.

2. Dagloon. De loonsverhoging op grond van een nieuwe cao, die eerst na het einde van de referteperiode is betaald, telt niet mee bij de vaststelling van het dagloon (CRvB 23 juli 2009, USZ 2009/256, LJN BJ3954).

[Koppeling aan minimumloon]

Artikel 46. — 1. De daglonen worden herzien met ingang van de dag waarop en in de mate waarin het bedrag genoemd in artikel 8, eerste lid, onder c, van de Wet minimumloon en minimumvakantiebijslag wordt herzien.

— 2. Onze Minister maakt in de *Staatscourant* bekend met ingang van welke dag en met welk percentage een herziening als bedoeld in het eerste lid plaatsvindt.

— 3. Een herziening van de uitkering als gevolg van een herziening van het dagloon vindt plaats zonder dat dit bij beschikking is vastgesteld.

— 4. Het UWV betaalt de herziene uitkering, bedoeld in het derde lid, bij de eerstvolgende uitkeringsbetaling nadat de herziening, bedoeld in het eerste lid, heeft plaatsgevonden.

Algemeen. Het eerste lid van dit artikel regelt de herziening van de daglonen. Ingeval van wijziging van het bedrag genoemd in art. 8 lid 1 sub c van de Wet minimumloon en minimumvakantiebijslag wordt het dagloon daarop aangepast, met ingang van de dag waarop en de mate waarin het bedrag wordt gewijzigd. Het herzieningspercentage wordt ingevolge het tweede lid van dit artikel gepubliceerd in de *Staatscourant*. Op grond van het derde lid van art. 46 WW zijn de art. 3:41 en 3:45 van de Algemene wet bestuursrecht niet van toepassing op een beschikking als gevolg van de herziening van het dagloon.

[Hoogte uitkering]

Artikel 47. — 1. De uitkering bedraagt gedurende de eerste twee maanden per dag 75% van het dagloon. Vanaf de derde maand bedraagt de uitkering per dag 70% van het dagloon.

— 2. Voor de werknemer:

a. die bij het ontstaan van zijn recht op uitkering zijn arbeidsuren als bedoeld in artikel 16 niet volledig heeft verloren, of

b. wiens recht op uitkering gedeeltelijk is geëindigd op grond van artikel 20, bedraagt de uitkering het op grond van het eerste lid vastgestelde percentage van het dagloon, vermenigvuldigd met het aantal uren recht op uitkering per kalenderweek, gedeeld door het aantal arbeidsuren in de dienstbetrekking uit hoofde waarvan het recht op uitkering is ontstaan voorafgaande aan het intreden van het verlies van arbeidsuren in die dienstbetrekking waarnaar zijn recht is berekend. Het aantal arbeidsuren voorafgaande aan het intreden van het verlies van arbeidsuren wordt bepaald met toepassing van artikel 16.

— 3. Het tweede lid vindt geen toepassing voorzover bij de vaststelling of een herziening van het dagloon met de omstandigheden, bedoeld in dat lid, rekening is gehouden.

1. Algemeen. Art. 47 regelt de hoogte van de uitkering. Ingevolge het eerste lid van het artikel bedraagt de uitkering gedurende de eerste twee maanden per dag 75% van het dagloon. Dit percentage wordt vanaf de derde maand verlaagd naar 70% van het dagloon. Deze percentages zijn in de Werkloosheidswet op alle werknemers en in alle gevallen van toepassing. De verstrekking van een hogere uitkering wordt door de wet niet toegestaan.

2. Referteperiode. Voor de dagloonvaststelling voor de Ziektewet van de werknemer die vóór de ziekmelding een WW-uitkering ontving en daarnaast in een wisselende omvang heeft gewerkt, mag uitgegaan worden van de gemiddelde verdiensten in de dertien kalenderweken voorafgaand aan het intreden van de arbeidsongeschiktheid (CRvB 26 januari 2006, USZ 2006/114, LJN AV2729).

Artikel 48-52j. *Vervallen.*

HOOFDSTUK III

De vrijwillige verzekering van uitkering bij werkloosheid

[Toelating tot vrijwillige verzekering]

Artikel 53. — 1. Het UWV laat, op zijn verzoek, tot de vrijwillige werkloosheidsverzekering toe de persoon, jonger dan 65 jaar, die op grond van het bepaalde bij of krachtens artikel 3, tweede, vierde en vijfde lid, niet als werknemer wordt beschouwd, en

a. wiens werknemerschap is geëindigd en die buiten Nederland woont, aldaar direct aansluitend op de beëindiging van zijn werknemerschap een dienstbetrekking vervult voor de duur van maximaal vijf jaar en wiens werkgever binnen Nederland woont of gevestigd is;

b. die Nederlander is en die is uitgezonden om werkzaamheden te verrichten voor door Onze Minister in overeenstemming met Onze Minister voor Ontwikkelingssamenwerking aan te wijzen organisaties voor ontwikkelingssamenwerking;

c. die Nederlander is en die is uitgezonden om, in of buiten Nederland, werkzaamheden te verrichten voor een volkenrechtelijke organisatie, waarvan Nederland lid is dan wel waarvan de werkzaamheden door Nederland worden ondersteund;

d. die in Nederland woont, en buiten Nederland een dienstbetrekking vervult; of

e. die Nederlander is en buiten Nederland werkzaamheden verricht die worden bekostigd door het Rijk en die tevens in opdracht van het Rijk worden verricht in het kader van een wettelijke taakomschrijving of ter uitvoering van een internationaal verdrag dan wel een daarmee gelijk te stellen overeenkomst of een besluit van een volkenrechtelijke organisatie.

— 2. Het UWV laat, op zijn verzoek, tot de vrijwillige werkloosheidsverzekering toe de persoon, jonger dan 65 jaar, wiens arbeidsverhouding op grond van artikel 6, onderdeel c, niet als dienstbetrekking wordt beschouwd.

— 3. Voorafgaand aan het vervullen van een dienstbetrekking, bedoeld in het eerste lid, onderdeel a, dient de persoon gedurende een aaneengesloten periode van tenminste één jaar de hoedanigheid van werknemer te bezitten.

— 4. Met de Nederlander, bedoeld in het eerste lid, onderdeel b, c en e, wordt gelijkgesteld de persoon, die onderdaan is van één van de lidstaten van de Europese Gemeenschap of onderdaan is van een Staat, waarmee Nederland een verdrag inzake sociale zekerheid heeft gesloten, mits hij voor hij werd uitgezonden in Nederland woonde.

Algemeen. Op grond van art. 53 WW kunnen bepaalde groepen een vrijwillige werkloosheidsverzekering afsluiten. Deze personen dienen jonger te zijn dan 65 jaar en op grond van art. 3 lid 2, 4 en 5 WW niet als werknemer te worden beschouwd. De vrijwillige verzekering is in het leven geroepen om deze personen te beschermen tegen inkomensderving als gevolg van werkloosheid. Voor een vrijwillige verzekering komen in aanmerking personen die in het buitenland arbeid verrichten voor een in Nederland wonende of gevestigde werkgever, personen die in Nederland wonen en in het buitenland werkzaam zijn en Nederlanders die zijn uitgezonden om werkzaamheden te verrichten voor ontwikkelingssamenwerking. In aanmerking voor de vrijwillige werkloosheidsverzekering komen tevens Nederlanders die in of buiten Nederland werkzaamheden verrichten voor een volkenrechtelijke organisatie waar Nederland binding mee heeft en Nederlanders die in het buitenland werkzaamheden verrichten ter uitvoering van een wettelijke taakomschrijving of van een internationaal verdrag, terwijl deze werkzaamheden worden bekostigd door het Rijk. Ingevolge het vierde lid wordt met de Nederlander de persoon gelijkgesteld die onderdaan is van één van de lidstaten van de EU mits hij in Nederland woonde voor hij werd uitgezonden.

[Indiening verzoek]

Artikel 54. — 1. Het verzoek om toelating tot de vrijwillige werkloosheidsverzekering wordt ingediend bij het UWV.

— 2. Het verzoek om toelating als bedoeld in het eerste lid moet worden ingediend:

a. door de in artikel 53, eerste lid, onderdeel *a*, bedoelde persoon: binnen dertien weken na de dag, waarop zijn werknemerschap is geëindigd;

b. door de in artikel 53, eerste lid, onderdeel *b*, *c* en *e* bedoelde persoon: binnen dertien weken na de dag van zijn vertrek naar het buitenland dan wel, indien de in artikel 53, eerste lid, onderdeel *c*, bedoelde werkzaamheden worden verricht in Nederland, binnen dertien weken na de dag waarop die werkzaamheden een aanvang hebben genomen;

c. door de in artikel 53, eerste lid, onderdeel *d*, bedoelde persoon: binnen dertien weken na de dag, waarop zijn werkzaamheden buiten Nederland een aanvang hebben genomen.

— 3. Het UWV is bevoegd te verklaren dat een verzoek om toelating tot de vrijwillige werkloosheidsverzekering, ingediend na de ingevolge het tweede lid geldende termijn, tijdig is ingekomen, indien de persoon die het verzoek heeft gedaan, redelijkerwijs niet geacht kan worden in verzuim te zijn geweest.

— 4. De vrijwillige werkloosheidsverzekering vangt aan:

a. voor de in artikel 53, eerste lid, onderdeel *a*, bedoelde persoon: op de dag na die, waarop zijn werknemerschap is geëindigd;

b. voor de in artikel 53, eerste lid, onderdeel *b*, *c* en *e*, bedoelde persoon: op de dag van zijn vertrek naar het buitenland dan wel, indien de in artikel 53, eerste lid, onderdeel *c*, bedoelde werkzaamheden worden verricht in Nederland, op de dag waarop die werkzaamheden een aanvang hebben genomen;

c. voor de in artikel 53, eerste lid, onder *d*, bedoelde persoon: op de dag waarop zijn werkzaamheden een aanvang hebben genomen;

d. voor de in artikel 53, tweede lid, bedoelde persoon: op de dag van ontvangst van zijn verzoek om toelating.

Algemeen. Art. 54 WW regelt de adressant aan wie en de termijnen waarbinnen een verzoek om toelating van de vrijwillige werkloosheidsverzekering dient te worden ingediend. Het verzoek moet ingevolge het eerste lid worden ingediend bij het UWV. Op grond van het tweede lid is de termijn waarbinnen het verzoek moet worden gedaan gekoppeld aan de situatie als vastgesteld in art. 53 WW. De termijn bedraagt dertien weken. Ingeval van een overtreding van deze termijn kan het UWV ingevolge het derde lid het verzoek alsnog bevoegd verklaren indien de verzoeker redelijkerwijs niet geacht kan worden in verzuim te zijn geweest. Het vierde lid regelt de aanvangstermijn van de vrijwillige verzekering. In zijn besluit van 29 maart 2007, Stcrt. 2007, 97 geeft het UWV nadere regels over de aanmelding voor de vrijwillige werkloosheidsverzekering en de aanvang van die verzekering. Deze regels zijn neergelegd in de art. 2 tot en met 4 van de Regels vrijwillige werkloosheidsverzekering 2007.

[Vrijwillige verzekering Ziektewet als voorwaarde]

Artikel 55. Toelating van een persoon tot de vrijwillige werkloosheidsverzekering vindt slechts plaats, indien hij zich tegelijkertijd vrijwillig verzekert op grond van de Ziektewet. De in de eerste zin opgenomen verplichting is niet van toepassing indien betrokkene bij ziekte, zwangerschap of bevalling, recht heeft op loon dan wel bezoldiging.

Algemeen. Art. 55 WW stelt vrijwillige verzekering krachtens de Ziektewet als voorwaarde voor de mogelijkheid een vrijwillige werkloosheidsverzekering af te sluiten. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien er een loondoorbetalingsplicht geldt bij ziekte, zwangerschap of bevalling.

[Gelijkstelling met werknemer]

Artikel 56. De persoon die is toegelaten tot de vrijwillige werkloosheidsverzekering wordt voor de toepassing van deze wet voor de duur van die verzekering als werknemer beschouwd.

Algemeen. Op grond van art. 56 wordt met een werknemer in de zin van deze wet de persoon gelijkgesteld die is toegelaten tot de vrijwillige werkloosheidsverzekering. Deze gelijkstelling geldt voor de duur van die verzekering.

[Beëindiging vrijwillige verzekering]

Artikel 56a. Het UWV beëindigt de vrijwillige werkloosheidsverzekering:

- a. op verzoek van de vrijwillig verzekerde met ingang van een door hem te bepalen datum;
- b. met ingang van de dag, waarop de termijn van vijf jaar, bedoeld in artikel 53, eerste lid, onderdeel a, is verstreken;
- c. met ingang van de dag, waarop de werkzaamheden bedoeld in artikel 53, eerste en tweede lid worden beëindigd;
- d. met ingang van de dag waarop de vrijwillig verzekerde verplicht verzekerd wordt ingevolge deze wet;
- e. indien de verschuldigde premie over een periode van twee volle kalendermaanden niet, niet volledig of niet-tijdig is betaald; of
- f. indien niet langer wordt voldaan aan andere vereisten voor toelating tot de vrijwillige verzekering, bedoeld in artikel 53, eerste lid.

Algemeen. Art. 56a WW regelt de beëindiging van de vrijwillige werkloosheidsverzekering. Het UWV beëindigt deze op verzoek van de vrijwillig verzekerde, na het verstrijken van de wettelijke termijn van vijf jaar als neergelegd in art. 53 lid 1 WW en na beëindiging van de werkzaamheden als neergelegd in art. 53 WW. Beëindiging van de vrijwillige verzekering vindt tevens plaats vanaf het moment dat de vrijwillig verzekerde verplicht verzekerd wordt op grond van de WW, indien de vrijwillig verzekerde twee maanden premie niet, niet volledig of niet tijdig heeft betaald en indien niet langer wordt voldaan aan de voorwaarden als gesteld in art. 53 lid 1 WW.

[Geen export van uitkering]

Artikel 57. De persoon, bedoeld in artikel 53, eerste lid, onderdeel a, b en c, die werkloos is, heeft eerst recht op uitkering na terugkeer in Nederland.

Algemeen. Art. 57 WW bepaalt met betrekking tot de persoon als bedoeld in art. 53, lid 1, sub a tot en met c WW dat slechts dan een recht op uitkering kan ontstaan indien hij is teruggekeerd naar Nederland. De beoordeling of sprake is van niet-verwijtbare werkloosheid kan immers slechts na de terugkeer van de vrijwillig verzekerde plaatsvinden.

[Hoogte individueel dagloon]

Artikel 58. — 1. De persoon, die om toelating tot de vrijwillige werkloosheidsverzekering verzoekt, bepaalt bij de aanvang van de vrijwillige werkloosheidsverzekering de hoogte van het dagloon, met dien verstande dat dit niet meer kan bedragen dan:

a. het bedrag, bedoeld in artikel 17, eerste lid, van de Wet financiering sociale verzekeringen, met betrekking tot een loontijdvak van een dag eventueel verhoogd of verlaagd krachtens artikel 18 van die wet; en

b. het loon of het inkomen dat hij in geval van werkloosheid naar het oordeel van het UWV derft.

— 2. Voor de vaststelling van de hoogte van het recht op uitkering op grond van de vrijwillige werkloosheidsverzekering wordt, zonodig in afwijking van artikel 45 en de daarop berustende bepalingen, onder dagloon verstaan het in het eerste lid bedoelde dagloon.

Algemeen. Op grond van art. 58 WW bepaalt de vrijwillig verzekerde bij het doen van een verzoek tot toelating van de vrijwillige werkloosheidsverzekering zelf de hoogte van het dagloon. Hierbij is het ingevolge het eerste lid sub a van belang dat dit bedrag de wettelijke hoogte van het dagloon als vastgesteld in art. 17 lid 1 Wet financiering sociale verzekeringen niet overstijgt. Indien dit wel het geval zou zijn, zou de vrijwillige verzekerde immers meer aan uitkering ontvangen dan het geval zou zijn indien hij een verplicht verzekerde was geweest. Deze uitkomst acht de wetgever onwenselijk. In lijn hiermee dient het gekozen dagloon ingevolge sub b van het eerste lid niet meer te bedragen dan het loon of inkomen dat gederfd zou worden door de werkloosheid.

[Nadere regelgeving]

Artikel 59. Het UWV stelt nadere regels met betrekking tot de vrijwillige werkloosheidsverzekering. Deze regels bevatten in ieder geval bepalingen met betrekking tot:

- a. de toelating tot de vrijwillige werkloosheidsverzekering;**
- b. het einde van de vrijwillige werkloosheidsverzekering;**
- c. het dagloon, bedoeld in artikel 58, eerste lid.**

Algemeen. Ingevolge art. 59 WW stelt het UWV nadere regels met betrekking tot de vrijwillige werkloosheidsverzekering. Deze regels stellen in ieder geval bepalingen vast betreffende de toelating en het einde van de vrijwillige werkloosheidsverzekering. Tevens worden regels gesteld betreffende het dagloon als neergelegd in art. 58 lid 1 WW. De nadere regels zijn neergelegd in de art. 2 tot en met 4 van de Regels vrijwillige werkloosheidsverzekering 2007, Besluit van het UWV van 29 maart 2007, Stcrt. 2007, 97. Zie ook het commentaar bij art. 54 WW.

[Schakelbepaling]

Artikel 60. Voor zover bij of krachtens dit hoofdstuk niet anders is bepaald, zijn de overige artikelen van deze wet en de daarop berustende bepalingen, voor zoveel nodig, van overeenkomstige toepassing op het recht op uitkering, het geldend maken van het recht op uitkering, de betaling van de uitkering, de hoogte en de duur van de uitkering op grond van dit hoofdstuk.

Algemeen. Art. 60 WW stelt vast dat alle artikelen van deze wet en de daarop rustende bepalingen voor zoveel nodig van toepassing zijn op de onderwerpen betreffende de uitkering.